

образоватся изъ *болъ* и *гаръ* или *гардъ*, *градъ*“. *Болъ* отговаря на славянското *болій*, *велій*, а *гар* на санскритското и персийското *гари* — планина, руското у-горъ, бу-горъ. „Слово гора въ русскомъ языкѣ, какъ извѣстно обозначаетъ также яръ, или высокій берегъ рѣки“. Въ такъ же смислѣ *болъ-гаръ* може да значи или *голыми планини* или *високъ бръгъ* (либо болшія горы, либо высокій бръгъ). А ако на мѣсто *гаръ* прѣдположимъ първоначалната форма *градъ*, то името *българ*(инъ) би могло да отговаря на името *Велсградъ* или *Болградъ* („т. е. Великій Градъ“). „Такая форма не чужда древнеславянскому языку“. (р. 249.).

Съ това Флоринскій свършва своя разборъ. На която отъ горнитѣ догадки и да се спремъ, въ всѣки случаи, тѣ споредъ него, отговарятъ повече на смисъла на анализуваното име, отъ колкото обясненіята отъ прѣдполагаетъ финско-татарски корени. „Неимѣя основанія сомнѣваться въ томъ, что собственно болгарская, а за нею и русская форма произношенія имени Болгаръ суть най-болѣе точныя, мы по этому самому должны признать, что финская и татарская теорія здѣсь менѣе всего примѣнима“. (ib.).